Işığa Doğru

Abdulhalim Durma

Işığa Doğru

Mart ayının son günü, gözleri kamaştıran güneşin pırıl pırıl aydınlığıyla birlikte soğuğu burnunuzda, kulaklarınızda ve yanaklarınızda hissedeceğiniz güvenilmez bir gündü. Kış yumuşak ve hafif geçse de, tabiatı canlandıran baharın görünüşü aldatıcıydı. O gün havanın güzelliğine kandığımı itiraf etmeliyim. Bisikleti evin bodrumundan çıkardım, tozunu aldım ve lastiklerini gözden geçirdim. Sonra vakit kaybetmeden bisikletçiye giderek birer çift iç ve dış lastik alarak onları değiştirdim. Frenleri kontrol ettim, zinciri yağladım. Ardından muşambadan oluşan hava geçirmez sauna eşofmanımı ve yırtık çoraplarımı giyerek kulaklıklarımı taktım. Her ülkenin örneklerinden oluşan müzik eşliğinde pedal çevirmeye başladığımda havadaki rahatsız edici hafif esintiyi de hissetmekteydim. Buna hiç aldırış etmeden kendimi romantik duygulara kaptırdım, çünkü böyle zamanlarda sanki, motor ya da araba sürmekten farklı olarak hayatı seyretmek yerine yaşadığımı düşünürdüm. Diğerleriyle değil ama genellikle bisiklet gezintilerinde, kendi kendimle muhasebede bulunur ve çok defa bir şükür haline yükseldiğimi kabul ederim. Bazan, "araban varken, niye bisiklete biniyorsun", diyenler olurdu. Onlara kulak asan kim...

Fazla değil, on dakika gidiş sonra da on dakika dönüş olmak üzere 20 dakikalık bir sürüş keyfi, yeter de artardı. O gün, nedense bisiklet sporu sona erdiğinde üzerimde bahar yorgunluğu gibi hafif bir halsizlik, uyuşukluk ve belli belirsiz bir başağrısı vardı. Etrafı ağaçlarla çevrili bahçedeki yeşil bitki örtüsünün, yakın zamanda yağan yağmurların da etkisiyle iyice büyümüş otların üzerine uzanmak için beni adeta davet ettiği aklımdan geçti. Çam ağacının altındaki o köşe gözlerden uzaktı. Tereddütsüz, yavaşça o doğal döşeğe serildim. Ne kadar hoş! . . Adeta beni saran rahatlıkla, bütün uzuvlarımda bir sükunet halini yaşamaya başladığımı fark ettim. Bu, beyin fonksiyonlarında bir tembellik değildi herhalde, çünkü zihnim işler vaziyetteydi. Sonradan düşündüğümde, o andaki ruh halimin, 'ölüm anında bile, olgunluk kazanılacak haller vardır'

sözüne uygun düştüğünü kabul ederim. Tıpkı, ismini hatırlayamadığım bir filozofun, düşüncesini ifade etmek için yaptığı benzetmeyle, "uyanıklık haliyle uyku hali arasındaki geçişin farkındalığı" gibi bir zihin hali miydi yaşadığım, tam olarak bilemiyorum. Dediğim gibi, görüyor ve kendi kendimle konuşuyordum. Başımın üzerindeki kara çamın dalları ve üzerine uzandığım otlar esintiyle hareket ediyordu. Hayat gözlerimin önünde hiç durmaksızın akıp gidiyor, oysa ben, kılımı bile kıpırdatamıyor, sadece seyrediyordum. Ne kadar bir süre geçti, bilmiyorum, fakat sonunda artık kalkmam gerektiğini düşündüm. Böyle yatmaya devam edersem, üşütüp hasta olmam kaçınılmazdı. Ancak hemen farkına vardım ki, kalkamıyordum. Sanki, kaslarıma beynimden emir gitmiyordu. Kalkabilirsem, büyük bir iş başarmış olacağım. Bunu birkaç kez tekrarladım. Kalkabilirsem. . . Ne zaman sonra bu didişmeyi iradem kazandı ve yavaşça doğruldum. Fakat hemen dengeme dikkat etmem gerektiğini de fark ettim. Bir yerlere tutunarak gitmeliydim. Evin içine girerek doğruca kendimi yatağa bıraktım. Bir süre sonra, her nasılsa, telefonuma bakmak aklıma geldi. Yatağın başucundaki komidinin üzerinde bulunan telefonu yerimden kalkmadan aldım ve birkaç saat önce ablamın beni aramış olduğunu gördüm. Ona dönüş yaptığımda, ne dediğimi anlamasa da, fark etmediğim kendimdeki değişimi hemen kavradı. Yeğenim ahizenin diğer tarafından, "Dayı!.. Televizyonu kapa! . . Diye bağırıyordu. Televizyon mu ! ? . . Zaten kapalı ki . . İtiraz etsem de, faydasızdı, beni almak için oğlunu gönderecekti. Ne kadar bir süre geçti, hatırlamıyorum, fakat zifiri karanlık odada dolaşan bir ışıkla birlikte "Dayı!" diye seslenen yeğenimin gelmiş olduğunu anladım. Dengemi sağlamakta zorlandığım için ondan destek istedim. Kapının önünde bekleyen arabasına bindik ve yola koyulduk. Ancak o zaman sauna eşofmanımın cebindeki hala çalmakta olan müzikçaların sesini fark ettim. Telefonla görüşürken, ne dediğimi anlayabilmek için televizyonu kapat dediği ses, müzikçalardan gelen sesti. Aklımdan, "dayımın da dinlediği şu müziklere bak", diye düşüneceği geçti. Yarım saatlik araba yolculuğu hastanenin acil servisi girişinde sona erdi. Tekerlekli sandalyeye oturtuldum, kaydım yapıldı. Doktorun gelmesini

bekliyorduk. Önce güç bela tuvalete gittim. Bir kısmını üstüme ettikten sonra, yarı rahatlamış vaziyette iken gözlerim camdaki görünüşüme takıldı. Işığın etkisiyle mi bilmiyorum, yansıyan görüntünün bana ait olmadığını düşündüm. Muayene için alındığım yerde doktor hanım ve hemşireler etrafımı çevirdi. Bu kadın ne kadar güzel! . . Aman Allahım! . . Melek gibi! . Heyecanlanıyorum. Fakat aynı zamanda bana bakan gözlerindeki korkuya varan endişeyi fark ediyorum. Beni konuşturmak istiyor. Sorular soruyor, kollarımı bacaklarımı kaldırmamı istiyor. Yanındaki hemşireler de tamamen dikkat kesilmiş. Doktorum sonunda, beni nöroloji servisine yatırdı. Kolumda bir iğneyle serum şişesini başucuma astılar.

Ertesi gün mesai başladıktan sonra sürekli kan tahlili için kolumdan kan almaya başlandı. Hemşire kanın siyah ve yoğun olması yüzünden ikinci defa kan almak için geldi. Daha sonra bu servisten olmayan iki yetişkin hemşire, nedense hemşire olduklarından şüphelenmiştim, ayrıca kan alırken, bunun salgın hastalıkla ilgili olduğunu söyledi. O hareketli geçen ilk günün sabahında güzel bir genç bayan daha ziyaretime geldi, fakat bana sadece baktı ve sonra bir şey demeden gitti. Onu daha önce gördüm mü . . başlangıçta çıkaramadım. Fakat kısa süre sonra, o güzel bayanın bir yıl önce aynı hastanede hastası olduğumu hatırladım.

Sadece ülkemizde aralarında çok sayıda doktor ve hemşirenin de yer aldığı kayıtlara geçen bir milyondan fazla ölüm vakası ile Dünya tarihinde önemli yeri olan salgın felaketinin ortalarında idik. O hafta sonu, arkadaşlarla yakınlardaki bir göl kıyısında, piknik yapmak üzere bir araya geldik. Belediyenin yol kenarındaki göle bakan tesisleri kapalı ve açık alanı ile mükemmeldi. Geniş park alanı, önü manzaraya hakim ve sırtını ormanlık alana dayamış olan teraslar halindeki kameriyelerin bulunduğu alan, küçük çocuk parkı ve yolun altından bir kanalla göle bağlantısı olan suni bir göl -ki böylece ortaya yolun suyun ortasından geçtiği hissini veren etkileyici bir manzara çıkıyordu. Gönlümüze göre bir kameriye seçtik. Onların saatlerce oturacaklarını bildiğimden yanlarından hemen ayrılmış, yolun diğer tarafındaki göl kıyısına geçmiştim. Tarih kitaplarına konu olan gölden yüzlerce yıl önce kaleme alınmış

kitaplarda bile söz edilmekteydi. Beş on km yakınlarında bulunan yerleşim yeri, 900 yıl önce sultanların yazlık yeriydi. Gölün üzerinde yer aldığı ova, yaylalar ve zirvesinde buz gibi suların kaynaklarının bulunduğu bir dağ ile çevriliydi. Dağdan aşağılara akan seksenden fazla dereden bazılarının önüne gölet inşa edilmişti. Fakat asıl su toplama alanını, biri dağda, diğeri ovada yer alan iki baraj oluşturmaktaydı. Ülkede suyun paketlenip pazarlanmasının tarihi çok eskilere gitmiyordu. Bu dağın suyu da ekonomik hayata katkı sağlarken, derinliği zaten az olan gölün su seviyesi her yıl düşmekte ve kapladığı alan da küçülmekteydi. Göl çevresi, ekosistemiyle çeşitli kuşlar için bir hayat alanı oluşturuyordu. Vaktiyle sazlıkları ve balığıyla geçim kaynağı olduğu söylenen gölde yüzen adalar ve saksı toprağı için torf üretiminden de bahsedilirdi. Ne var ki, son yıllarda iklim değişikliği sebebiyle gölün kuruma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu ileri sürülmekteydi.

Felekten hiç şüphesiz zamanı çaldığımız o gün, elimdeki fotoğraf makinesiyle hayatı an be an kaydederek doya doya bir gün geçirmekte olduğumu kabul ediyorum. Gölün üzerinde adeta vals yapan kuşların gösterileri soluk kesici idi. Bazan bulundukları yerden havalanarak sürü halinde süzülmeleri ve sonra tekrar suya konmalarında bir ahengi görmemek mümkün değildi. Zengin bitki çeşitliliğiyle karşı tepelerde manzarayı tamamlayan birkaç köy beyaz minareleriyle dikkati çekiyordu. Haliyle ardından felsefi düşünceler yavaş yavaş sökün ediyor, güzeli yakalama, onu açığa çıkarma faaliyetinin gerisindeki motivi analize kalkıyordum. İtiraf ederim ki, biraz da korku sebebiyle nirvanayı aramaktan vazgeçerek kendimi estetiğin verdiği hazza bırakıyorum.

İster istemez arkadaşların oturmakta olduğu kameriyeye döndüğümde, semaver kaynamış, mangalda etler hazır hale gelmişti. Zengin sofrasına oturduk ve tıka basa karnımızı doyurduk. Ardından çay keyfi başladı. Fakat bizimkilerin oturdukları yerden kalkıp şöyle bir dolaşmak gibi bir istek ve niyetleri yoktu. Göl kıyısındaki gezintime, yarım bırakmış olduğum yerden gözlerim arkada kalmayacak şekilde devam ettim. Dolu dolu yaşanmış olan o günü geride

bırakırken, o haliyle bile gezintinin unutulmaz olacağını kabul etmekte hiç tereddüt etmezdim. Fakat sadece yirmi dört saat sonra . .yaşadığım tecrübe.. o günü gerçekten unutulmaz hale getirdi.

Güneşin altında uzun saatler geçirdiğim o gezinin yorgunluğunu üzerimden atmak düşüncesiyle evde uzanmış dinleniyordum. İçinde bulunduğum ruh hali, bir hissi kablel vuku değildi. Daha farklı bir şey. Tanımlayamıyorum. Hiçbir fiziksel belirti hissetmediğim halde, aklımdan konuşamadığım düşüncesi geçti. Böyle bir durumun gerçek olabileceğine inanamazdım. Fakat bunun doğru olup olmadığını anlamak zor değildi. Sesli olarak birden ona kadar sayabilirsem, bu düşüncenin saçma olduğunu kendime göstermiş olurdum. Saymayı denedim . . hayır . . ağzımdan ses çıkmıyordu. Tekrar denedim . . tekrar denedim. Ahha! . . Çok garip! . . İnsan zihni ne kadar anlaşılmaz bir şey! . O anda aklımdan geçenlere bakın! . . Madem konuşamıyorum, o halde bilgisayarla yapılacak işlerim vardı, onları yapayım. Bilgisayarın başına geçtim, ekranı bölerek yan yana iki dosya açtım ve birinden bir cümleyi kopyalayıp diğerine yapıştıracaktım ki, nafile! . . Bilgisayar ekranının yarısını göremiyordum. İnanılmazcasına, görüş alanım daralmıştı. Önce konuşma, ardından görüş alanı kaybı! . .

Ancak kısa bir süre sonra, bu rahatsız edici belirtiler kendiliğinden kayboldu. Ve ben de bunu aptalca bir umursamazlıkla önemsemedim. O günlerde, üçüncü aşı dönemi gelmişti. İnternette salgınla ilgili aşıların yan etkilerine dair bir haberle karşılaştım. Yaşamış olduğum belirtilere, bu aşıları olan kişilerde rastlandığı anlatılıyordu. Aşı olmadan önce aile doktoruma giderek yaşamış olduğum o inanılmaz rahatsızlıktan ve aşılarla ilgili haberden söz ettim. Gözleri iri iri açıldı ve ciddiyetle bu belirtilerin aşıların yan etkisi olmadığını söyledi. Bana bıraksa savsaklayacağımı bildiğinden midir, bunu bilmiyorum, hemen yakın ilçedeki hastanenin nöroloji bölümünden benim için randevu aldı. Bir kış günü, kar yağışı sebebiyle yolların kapandığı o gün geldiğinde hastaneye nasıl gideceğimi sıkıntıyla düşünürken, inanır mısınız, hiç rahatlama hissi duymadan yolların çalışmalarla hizmete açıldığını işitmek,

bende tam bana uygun bir ruh halini canlandırdı. Sonunda hastaneye ulaştım ve muayene için yerimi aldığımda sanki dışarıdan fazla insanın içeride tedavi olmak üzere sıra beklemekte olduğunu gördüm. Nihayet o an geldi. İsmimi sıranın bana geldiğini gösteren ışıklı panoda görünce, doktorun odasına girdim. Karşımdaki oldukça genç ve güzel kadına doktorluğu yakıştıramamış gibi anlaşılmaz bir his yaşadığımı itiraf ederim. Kusursuz bir dikkat ve ciddiyetle şikayetimi dinledi. Sonra benden emar ve tomografi çektirmemi istedi. Daha sonra, filmlerde herhangi bir bulgu görülmediğini, bununla birlikte ihtiyarlığa kapı çalan yaşım dolayısıyla reçeteme yazdığı kan sulandırıcıyı artık hayatımın bir parçası olarak bundan böyle sürekli kullanmamı söyledi. Bir süre sonra kontrole gittiğimde, şartlı tahliye ile salıverdi. Ne var ki, düzenli olarak ilacımı almam gibi kurallara harfiyen uyduğumu söyleyemem. İşte bu doktor, hastanede ziyaretime gelen o doktordu. Ve onu bir daha görmedim.

Gecenin bir yarısı karşısına sanki cinler tarafından çarpılmış biri olarak çıktığım yeni doktorumun, hemen değil ama sonradan fark ettiğim, hastasına farklı bir yaklaşım tarzı vardı. Onda, hastaya bir annenin yavrusuna mesafe tanımayan sevgiyle yaklaşmasını çağrıştıran ilgi dolu bir kucaklayış görüyordum. Bu durum bana, açıkça, beklenmedik gelmişti. Onun her gün vizitte yan odalardan gelen etkileyici sesini duydukça, bu kanaatim giderek pekişti. Serum için koluma takılan iğne on gün boyunca vücudumun bir parçası oldu. Hakkımda kalın bir dosya oluştu. Kalp ile ilgili olarak ultrason için de tekerlekli sandalye ile bir kattan diğerine hemşire refakatinde gittiğimde rahatsızlığımın sebepleri hakkında sonunda ikna edici fikir sahibi olmuştum. Kardiyolojik nörolojik şey!.. Hiçbir durum göründüğü kadar basit değil. Sinir sistemimle ilgili rahatsızlığımın temelinde kan dolaşımı sistemimle ilgili rahatsızlık var. Fakat kan dolaşımı sistemimdeki rahatsızlığın sebebini bulmak, sanki sebepler zincirinde ilk nedene yolculuk gibi bir macera. Bu maceraya kalkışmak da doktorların değil filozofların işi. Hastanede gördüğüm şuydu. Doktorlar ve hemşireler ellerinden geleni yapıyorlardı. Onları ölüme engel olamadıkları için suçlamak

doğru değil. Her ne ise, sonunda taburcu oldum.

. . . . .

Arkadaşlarla bir araya geliyoruz. Bir süre sonra, biri bana dönüp soruyor.

-Ne oldu ki..

-Ne olsun ki . . Yok bir şey . . .

Gerçekten bir şey yok mu ? . Olmaz olur mu, var. Çok şey var. Mırıldanıyorum. “Dünle beraber gitti cancağzım, Ne kadar söz varsa düne ait”

Fakat ısrarcıydı. “Vardır..vardır.”

Şüphesiz, her zaman bir şeyler vardır. “Peki dinlemek için sizde sabır var mı?”

Diğeri lafa karıştı. “Sen hele bir başla.”

-Geçen gün, Bakanlığın internet sitesinde yer alan eskilere ait bir video dikkatimi çekti, hiç hesapta yokken beni geçmişe götüren bu programı iki defa seyrettim. Yaklaşık yetmiş yıl önce, büyük bir barajın açılış töreniyle ilgili siyah beyaz bir belgeseldi. Kuvvetle muhtemel, o çekimlerde görülen insanların çok büyük bir kısmı bugün hayatta değil. Hatta barajın inşaatında yer alıp belgeselde bir anlığına ödül alırken kadraja giren ve sonraları ‘Barajlar Kralı’ diye anılan mühendis de seneler önce hayatını kaybetmişti. Sanırım, o gün bu kadar çok sayıda insanı işini gücünü bırakıp bir araya getiren böyle olağan dışı olaylar pek yaşanmıyordu. O bölge, tarihi boyunca kış ve bahar aylarında yağışların sel felaketlerine dönüşmesiyle bilinen, fakat esasen gelecek için bereket vaad eden bir bölge. Beş altı yılda bir yaşanan ve her defasında can ve mal kaybına neden olan su taşkınlarına karşı yöneticilerin baraj yapılması konusundaki kararlarında, elektrik üretimi ve zirai verim artışını sağlayacak sulu tarıma geçme gibi nedenlerin de etkili olduğu söylenebilir.

Nisan başındaki o törenlere başlama saatinden çok önce, yeni kıyafetleriyle insanların şehirde öbek öbek toplandığı görülüyordu. Bir bayram havası içinde şehrin muhtelif yerlerine dikilmiş olan taklar süslenmiş, her yer bayraklarla donatılmıştı. Arabaların üstünde yer alan genç ihtiyar, kadınlı erkekli gruplar ellerinde devlet büyüklerinin fotoğraflarının yer aldığı koca koca çerçevelerle, ‘hoş geldiniz’ yazılarıyla, davul ve zurna

sesleriyle devlet büyüklerini coşkuyla karşılamaktaydılar. Sonunda, yanlarındaki bürokratlarla cumhurbaşkanı ve başbakanın bacasından beyaz dumanların savrulduğu kara trenle gara gelişleriyle halktaki heyecan son haddini bulmuştu. İğne atsan yere düşmeyecek kalabalık, adeta deniz dalgalanması gibi karşı konulmaz bir güçle bir o yana bir bu yana doğru hareket ediyor, birbirlerine kollarıyla kenetlenmiş güvenlik kuvvetlerinin kontrolü sağlamakta ne kadar yetersiz kaldıkları görülüyordu. Başbakan ve cumhurbaşkanı önlerinde ve arkalarında korumaların bulunduğu üstü açık, beyaz bir cadillacla halkı selamlayarak balkonunda konuşma yapacakları belediye binasına gittiler. Mahşeri kalabalığın karşısında önce cumhurbaşkanının sonra da başbakanın yaptıkları konuşmanın ardından çeşitli vasıtalarla adeta önü alınamaz bir akın halinde on beş km mesafedeki baraj bölgesine geçildi. Burada, yörenin kaderini şekillendirecek olan devasa yapının inşasında hizmeti geçenler taltif edildi ve kıştan beri su tutularak uzun bir göle dönüşmüş olan baraj, sonunda resmen hizmete açıldı.

O gün törenleri izleyen sayısız kişiden birinin amcam olduğunu söylesem, inanır mısınız. Videoyu durdurarak onu uzun süre o kalabalığın içinde sanki bulabilirmişim gibi, aradım. Sanırım kırk yaşlarında idi ve bölge insanının geçmiş tecrübelerine sahip biri olarak aklından bir an olsun çıkmayan hayatının en acı hatırasını o gün tekrar yaşamıştı. Hemen hemen yirmi yıl önce, yaşamlarını sürdürdükleri yoksul mahallelerindeki kendi kendilerine kerpiçten yapmış oldukları evin adeta yavaş yavaş eriyerek suya karışırken, hayatta kalma mücadelesi verdikleri anlar köklü bir şekilde hafızasında yer etmişti. Kışın başında günlerce aralıksız olarak yağan yağmurlardan sonra meydana gelen sel felaketiyle yerleşim alanlarının çok büyük bir kısmı tamamen sular altında kalarak şehir büyük bir göle dönüştü. Ortasından akan nehir, normal seviyesinden 5.5 m. yükselmişti. Çatılara çıkmış olan genç yaşlı hane halkları büyük bir endişeyle kurtarılmayı beklemekteydi. Kısa zamanda bu evlerin bir kısmı inşaatlarında kullanılan malzemelere bağlı olarak er ya da geç dağılmaya başladı. Yüzlerce ev böylece yıkılarak sulara gömüldü. Belediye ekiplerinin birçok yere yetişemediği, çaresiz kaldığı ve ister

istemez felaketzedeleri kendi başlarına bıraktığı görüldü. Dağılarak suya karışan evlerin çatılarındaki insanların dehşet içindeki çığlıkları sulara gömülmeleriyle birlikte sonsuza dek kesildi, fakat yaşananlara şahit olanların belleklerine bu dehşet anları ve o çaresizce haykırışlar ebediyen ve silinmezcesine kazındı. Amcamın yaşamış olduğu acziyetin sebep olduğu ıstırabın, zararlı bir böcek gibi ömrü boyunca onun ruhunu kemirdiğini, kendisinde olduğu gibi birçok hayatı bu tip tecrübelerin kararttığını düşünmek üzüntü veriyor.

Şehrin tarihinde, daha önce böylesi görülmemiş olan, üstelik başlangıcındaki sürekli yağışlar sebebiyle adeta geliyorum diyen bu felaketin ilk günlerinde basiretsizlik, şaşkınlık, ne yapacağını bilememezlik ve beceriksizlik hakimdi. Valilik, Belediye ve Kızılay halka yardım götürmenin imkanını bulamamıştı.

Afetten hemen sonra çalışmalara başlandı, evleri su altında kalan vatandaşlardan binlercesi camilere, hanlara ve büyük binalara yerleştirildi. Daha sonra, sular doğal olarak çekildi. Adeta tufan sonrasını düşündürürcesine hemen hemen bütün şehri kaplayan kalın çamur tabakası ve büyük öbekler halindeki moloz yığınları temizlendi. Kızılayın ve diğer kuruluşların hizmetleriyle felaketin yaraları sarılmaya çalışıldı. Çadır, yiyecek, giyim eşyaları, sağlık malzemeleri, kömür, odun ve para gibi yardımlar sağlandı. Sonuçta, afetten şehir nüfusunun yaklaşık olarak üçte biri doğrudan etkilenmiş, çok sayıda kişi hayatını kaybetmiş, sayısız hayvan telef olmuştu.

Suskunluğum uzun sürünce, biri sordu.

-Peki sonra ! ?. .

-Amcam konuşkan biri değildi. Babamla bir araya geldiklerinde, ortak anılarından pek söz etmezlerdi. Sanki geçmişin üzerine bir sünger çekilmiş gibi, basit ve güncel konuların dışına hiç çıkmazlardı. Kendimi ikisiyle karşılaştırdığımda, adeta onlara inat, zıt bir kişiliğe sahip olduğumu düşünüyorum. Zaten onunla hayat mücadeleleri içinde pek fazla bir araya gelme fırsatımız da olmadı. Babamın vefatında bile, eski Yunan trajedi oyuncularının yüzlerindeki maske gibi, hayatı boyunca muhafaza ettiği yüz ifadesinin değiştiğini görmedim. Her zamanki mesafeli, ciddi, endişe ve

üzüntüyü çağrıştıran soğuk bir yüz. Sonraları beni birkaç kez ziyarete geldi. Bende kardeşini bulmayı umuyordu belki de. Sanırım babama hiç benzemediğimi görmüş, hayal kırıklığına uğramış ve bunu nasılsa kabullenmiş olmalıydı. Ben hayat doluydum. Gülüyordum, eğleniyordum. Geniş bir arkadaş çevrem vardı. Yaşamaktan zevk alıyordum. Onlarda olmayan her şeye sahiptim. . Son zamanlarında, nasılsa, ben de bir vesileyle onu aradım. Amcam abus çehresiyle uzun ömürlü birisiydi. Fakat o son karşılaşmamızda, yaşlı adamın artık bedenen de iyice çökmüş olduğu görülüyordu. Gençliğinin baharında iken yaşamış olduğu kardeşi dışında bütün aileyi kaybettiği o acı tecrübe yüzünden, onun ve babamın hayatlarını kendilerine zindan ettiğini düşünmek istemiyorum. Fakat elden ne gelir . . .

Suluova, 14. 10. 2024